

[Dræbbye]

føres dér, hvor det i dag ligger, størrelsen og befolkningstætheden taget i betragtning, og vi ved, at det værst tænkelige atomreaktoruheld, en kernenedsmeltning, om end den stadig må betragtes som meget lidt sandsynlig, er en mere uomgængelig realitet, end det hidtil er fremgået af debatten. I den forbindelse skal jeg erindre om, at de seneste oplysninger fortæller, at muligheden for en kernenedsmeltning på atomkraftværket på Tremileøen i Harrisburg stadig ikke kan udelukkes. Der eksisterer tværtimod en frygt for, at nødkøleanlægget her bryder sammen, før man kan komme ind i reaktoren.

Vi ved, at dele af sikkerhedssystemet i Barsebäck – det drejer sig om nødkølesystemet – har været underkastet en alvorlig kritik også fra dansk side, vi ved, at det værst tænkelige uheld i Barsebäck vil medføre en lamelse af det danske samfund og samtidig have alvorlige samfundsmæssige konsekvenser, og vi ved – det er i hvert fald vores konklusion af det materiale, der foreligger – at mulighederne for at lave en effektiv beredskabsplan for det værst tænkelige uheld næsten ikke eksisterer. Vi må huske, at der er tale om en plan, der skal omfatte evakuering af 1–1½ mill. mennesker, og vi ved endelig, at den nye viden, der er kommet til i de senere år omkring reaktorsikkerheden, helt endtydigt til stadighed har øget alvoren af disse problemer. Der er derfor ikke grund til, som ministeren gjorde her i dag, at påberåbe sig behovet for nye undersøgelser eller særlige overvejelser, før konklusionen af vores viden skal drages. Det, vi ved, udgør et klart tilstrækkeligt grundlag for at tage stilling.

Derfor mener det radikale venstre, at regering og folketing ligeud bør konstatere, at Barsebäck skal lukkes. Vi mener, at det afgørende problem alene er det, at regeringen ikke for længst er nået til samme opfattelse, og vi skal derfor endnu en gang henstille til ministeren, at han uden tøven tager spørgsmålet op til beslutning.

Jeg tror, jeg kan tillade mig at konkludere, at så langt er der også enighed mellem forslagsstillerne til de to forslag til folketingsbeslutning, som vi behandler i dag. Uenigheden – jeg tvivler måske endda på, om det kan kaldes en uenighed – kommer alene ind, når det drejer sig om, hvorledes vi skal behandle et sådant spørgsmål i praksis.

Vi mener, at det helt naturligt er et spørgsmål, hvor drastisk vi kan tillade os at stille krav til Sverige, al den stund vi har haft mulighed for at sige fra ved tidligere lejligheder. Vi har derfor foreslået, at den danske regering skulle kræve en afvikling af Barsebäck i løbet af 5 år. Vi mener, at det vigtigste er, at kravet kommer frem hurtigst muligt, fordi der jo under alle omstændigheder, uanset hvordan det danske ønske i øvrigt fremføres, vil gå en vis tid, inden opfyldelsen bliver en realitet. Jo hurtigere den danske regering henvender sig, jo hurtigere spørgsmålet bliver rejst over for den svenske regering, jo lettere bliver det for denne at indpasse en beslutning om afvikling af Barsebäck i sin energi-planlægning.

Vi mener videre, at det i den mellemliggende periode tilbundsående må undersøges, om en nedsættelse af effektniveauet vil kunne forøge sikkerheden. Den vurdering har været fremført i debatten, men synes ikke så sikkert underbygget, at vi umiddelbart ville kunne tage stilling til den. Såfremt vurderingen imidlertid holder stik, bør effekten sænkes med det samme, for at vi på denne måde kan opnå en større sikkerhed.

Jeg skal derfor sammenfattende konstatere, at det ikke er således, som miljøministeren hævdede i sin redegørelse den 21. december 1979 – det er Folketingstidende sp. 3191 – at der er grund til at afvente resultatet af yderligere undersøgelser, en opfattelse, som ministeren gentog her i dag. Vi ved tilstrækkeligt til, at den danske regering kan stille krav om lukning, og vi ved, at det vil lette en løsning, hvis dette krav fremføres snarest muligt.

Men jeg vil godt for at underbygge dette pege på, at i det materiale, som folketingets udvalg for miljø og planlægning har fået stillet til rådighed, og som er miljøstyrelsens gennemgang af den svenske rapport »Effektive Beredskap«, rapporten fra det svenske institut for strålebeskyttelse – den findes i udvalgets bilag 100 – står der på side 6 følgende:

»Det angives i rapporten, at man har fundet, at den afstand, på hvilken man under forudsætning af meget store udslip og ugunstige forhold vil kunne risikere akutte stråleskader ved forbliven ud over 24 timer efter, at nedfaldet har fundet sted, ligger mellem